

Než padly první rekordy pod Bílou věží

Dva dny zářilo letní slunce na novou dráhu atletického stadionku Spartaku Hradec Králové. Jako by i počasí chtělo přispět k touze Hradeckých, aby to „jejich“ mistrovství opravdu pomohlo splnit všechna přání a očekávání. Na bránič stadiónu u břehů Labe se ve větru chvěl nápis: »Vpřed za světovou úroveň lehké atletiky«. A to hradecké mistrovství doslova a do písma přání vyjádřené tímto heslem plnilo.

Jenže město pod Bílou věží zdaleka nežilo atletikou jen ty dny dny mistrovství. Seděli jsme s hradeckými pracovníky v předvečer začátku mistrovských bojů. »Vypájený«

Jarda Siber ještě hladil dráhu a doskočiště, jeho syn lakoval obrubníky, diskář Lajbner připravoval nářadí a šest desítka dalších se až do pozdního večera nezastavilo. »Chtěli jsme být v poledne hotovi. Ale ve čtvrtek večer přišla taková průtrž mráčen, jakou tu nepamatujeme,« stěžoval si ředitel závodů Antonín Bezdiček. »Na dráze stálo 10 cm vody, doskočiště uplavala, písek byl proudem vody výházen na desítky metrů. Siber už chystal kufr a odjet domů. Celá 14denní práce se zdála ztracena.

Ještě v pátek ráno tu stála voda. V té době už na dráze trénovali závodníci. Za pátek dali Hradec všechno do pořádku!

Přebudovat dráhu a připravit mistrovství (a bylo to nějaké mistrovství, jak výkony, tak organizaci!) nebylo jednoduché. Při práci na stadiónu jsme však viděli kromě atletů i šachisty, hokejisty, krasobruslaře, lyžaře! (Jen příslušníci oddílu ZTV jako by zapomněli, že ta dráha bude patřit i jim!) Ale nejvíce se činili atleti sami. Z toho, co nám vyprávěl Antonín Bezdiček a vedoucí oddílu inž. Kazda, zaznamenaje aspoň útržky:

»V oddíle jsme vyhlásili pracovní povinnost. 13 hodin bylo podmínkou startu v druholigovém družstvu. Překážkář Rykl úkol nesplnil, proto ani nestartoval proti Pardubicům. Přišli jsme tím o vítězství, jehož bod nám chyběl (pozn.: utkání skončilo nerovnoučkou), ale když všechni mohli, tak on přece také. Byla to pro něj lekce: Pak věnoval práci tři dny dovolené... Kdo mohl, tak pomáhal. Startovala tu na utkání děvčata z Vrchlabí. Po utkání svlékla dresy a celé družstvo tu zůstalo na brigádě... Pomohli nám i pracovníci jednoty — zvláště soudruh

Kverek, který tu byl od rána do večera, učiliště ZVU, vojaci. Celkem to bylo na 4000 brigádnických hodin, dílo v hodnotě 200 000 Kčs bylo pořízeno za 40 000 Kčs... Koho nejvíce pochválit? Zavázala, výskáře inž. Schejbala, ml. dorostence Duška, žákyně Mělkovou a Kudrovou, ale to je jmenovat jen za všechny členy oddílu.«

Soudruh Bezdiček nehovořil o sobě. Ale nechme mluvit hlášení o činnosti, která na něm pozádoval KV ČSTV: »Od rána do noci jsem na hřišti. Připravuji mistrovství a trénuji. V neděli večer v 18 hod. se zhroužím.« Nezhroužil. Stadión opouštěl v neděli večer spokojeně a s úsměvem. Vždyť mistrovství se totík vydařilo!

Na březích Labe, v městě pod Bílou věží, jsme zapsali do historie naši lehké atletiky nejeden radostný záZNAM o vynikajících výkonech. Ale k záZNAMU o 53. mistrovství ČSSR v lehké atletice sluší připsat i aspoň jedinou větu: »Jménem všech účastníků mistrovství děkujeme vám, Hradečáci, za to, co jste pro naši atletiku udělali!«

Čeněk KOHLMANN,
Jan POPPER.

ALEXANDRA DROBNÁ vyvolala na hradeckém mistrovství atletů svým osobním rekordem 586 v dálkařské kvalifikaci první pololesk — a udala závodům tón. Ve finále pak zlepšila dorostenec rekord Přikrylové na 602 cm. O ni a dalších mladých nadějích naší atletiky píšeme na str. 3.